

Medaliony Świętych

Po omówieniu obrazu Trójcy Świętej i wizerunków aniołów, we właściwym porządku zajmiemy się teraz wizerunkami świętych patronów naszego Kościoła. W wyższej partii nawy głównej tuż pod sklepieniem, znajduje się poczet świętych naszego kościoła -czternaście medalionów. Są to święci polscy i inni święci, którzy teraz stanowią panteon świętych patronów naszego kościoła. Są to kolejno:

Św. Kazimierz (1458-1484) – królewicz, 4 marca

Św. Kazimierz Królewicz. Drugi syn Kazimierza Jagiellończyka, urodził się 3 października 1458 roku w Krakowie na Wawelu. *"Był młodzieńcem szlachetnym, rzadkich zdolności i godnego pamięci rozumu"* - pisał jego nauczyciel, ks. Jan Długosz. W 1471 roku wyrusza na Węgry gdzie obiecano mu koronę. Wyprawa kończy się fiaskiem. Po powrocie do kraju królewicz bierze czynny udział w życiu politycznym. Podczas dwuletniego pobytu ojca na Litwie jako namiestnik rządzi w Koronie. Obowiązki państwowe umiał pogodzić bogatym życiem duchowym. Wezwany przez ojca do Wilna, umiera w drodze - w Grodnie. *"Opowiedziawszy dzień śmierci swej tym, którzy mu w niemocy służyli [...] ducha Panu Bogu polecivszy wypuścił, 4 dnia marca R.P. 1484, lat mając 26"* - napisał ks. Piotr Skarga. Pochowano go w katedrze wileńskiej, która od tej pory stała się miejscem pielgrzymek. Jest jednym z najbardziej popularnych świętych polskich. Patron Polski, Litwy.

W ikonografii, atrybutem Świętego jest mitra Książe. Przedstawiany także ze zwojem w dłoni, na którym są słowa łacińskiego hymnu: "Omni die dic Mariae" - ku czci Matki Bożej, do której św. Kazimierz miał wielkie nabożeństwo.

Medalion ofiarowali Marja Tudryn, Bogdan, Franciszek i rodzina, 1939.

Św. Klara (1193-1253) – zakonnica, 24 lipca

Św. Klara, dziewica. Urodziła się w 1194 roku w Asyżu. Pochodziła z zamożnej rodziny. W tajemnicy przed rodzicami 1212 roku w Porcjunkuli przyjęła habit zakonny z rąk św. Franciszka i założyła według reguły franciszkańskiej pierwszy żeński klasztor Pań Ubogich, zwanych później klaryskami. Jego szczególną cechą jest "przywilej ubóstwa". Usytuowano go przy kościele św. Damiana. Niebawem dołączyła jej siostra bł. Agnieszka. Klara była pierwszą ksienią. Gdy św. Franciszek po otrzymaniu stygmatów ciężko zapadł na zdrowiu, Klara pielęgnowała go w specjalnej celi zbudowanej w ogrodzie klasztoru. Miała szczególne nabożeństwo do Męki Pańskiej i Eucharystii. Mimo choroby prowadziła życie surowe. Jej modlitwom przypisywano fakt odstąpienia Saracenów od obleganego Asyżu. Umarła 11 sierpnia 1253 roku. Aleksander IV kanonizował ją w dwa lata później. Jest patronką zakonu klarysek, kapucynek; Asyżu; bieliźniarek, hafciarek, praczek, radia i telewizji. W ikonografii, św. Klara ukazywana jest jako zakonnica w habicie klaryski stojąca w bramie klasztoru. Czasami przedstawiana podczas modlitwy lub z monstrancją w dłoniach, kiedy na murach miejskich broni Asyżu. Jej atrybutami są m. in.: krucyfiks, księga, lilia, monstrancja.

Medalion ofiarowali Gryszkiewicz Bronisław i rodzina, 1939.

Św. Michał Archanioł – 29 września

Św. Michał archanioł. W chrześcijańskiej tradycji pierwszy i najważniejszy spośród aniołów (*Dn 10,13; 12,1; Ap 12,7 nn*). Obdarzony przez Boga szczególnym zaufaniem i kluczami do nieba. W Apokalipsie prowadzi anielskie zastępy do zwycięskiego boju ze smokiem - szatanem i jego sługami. Anioł sprawiedliwości i sądu, łaski i zmiłowania. Według Orygenesa zanosi do Boga ludzkie modlitwy. Jako "*praepositus paradisi*" ma ważyć dusze na Sądzie Ostatecznym. W Biblii protektor Ludu Bożego i dlatego Kościół, spadkobierca Izraela, czci go jako swego opiekuna. Jest patronem wielu państw, mist, zakonów, zgromadzeń, szczególnie patronem kościoła świętego oraz wielu innych cechów i

zawodów a także patronem dobrej śmierci.

W ikonografii, św. Michał archanioł przedstawiany jest w tunice i paliuszu, w szacie władcy, jako wojownik w zbroi. Jego atrybutami są: globus, krzyż, laska, lanca, miecz, oszczep, puklerz, szatan w postaci smoka u nóg lub skępowany, tarcza z napisem: "Quis ut Deus" - "Któż jak Bóg", waga.

Medalion ofiarowali Banaś Michał i rodzina, 1939.

Św. Kinga (1033 -) – księżna i zakonnica, 24 lipca

Św. Kinga (Kunegunda), księżna, dziewica. Urodziła się w 1234 roku jako córka Beli IV, króla węgierskiego, i jego żony Marii, cesarzówny bizantyjskiej. Była siostrą św. Małgorzaty Węgierskiej oraz bł. Jolanty. Żona Bolesława Wstydlwego, księcia krakowskiego, z którym dzieliła trudy długiego panowania. Sprowadziła górników węgierskich, z czym wiąże się legenda o odkryciu przez nią soli w Bochni. Matka biednych i strapionych. Po śmierci męża wstąpiła do klasztoru klarysek w Starym Sączu, który wcześniej ufundowała. Umarła 24 lipca 1292 roku w Starym Sączu. Beatyfikowana przez Aleksandra VIII w 1690 roku. Kanonizowana przez Jana Pawła II 16 czerwca 1999 roku w Starym Sączu. Jest patronką Polski i Litwy oraz diecezji tarnowskiej.

W ikonografii, przedstawiana jest w stroju klaryski lub księżny, w rękę trzyma makietę klasztoru ze Starego Sącza, czasami z laską pasterską trzymając w chuście bryłę soli, lub pierścien.

Medalion ofiarowała Helena Górka, 1939.

Św. Jan Kanty (1390-1473) – kapłan i nauczyciel, 20 października

Św. Jan Kanty urodził się w 1390 roku w Kętach. Studiował filozofię i teologię na Uniwersytecie Jagiellońskim, gdzie później został profesorem. Był człowiekiem żywej wiary i głębokiej pobożności. Kilkakrotnie pieszo pielgrzymował do Rzymu. Przez całe życie kapłańskie powstrzymywał się od spożywania mięsa. Niezwykle pracowity przepisywał manuskrypty. Odnaleziono niedawno rękopisy licząc 18 000 stron (!). Słynął z wielkiego miłosierdzia. Zmarł 24 grudnia 1473 roku. Beatyfikował go Innocenty XI (1680), kanonizował Klemens XIII (1767). Jego relikwie spoczywają w kościele św. Anny w Krakowie. Jest patronem Polski, archidiecezji krakowskiej, Krakowa, profesorów, nauczycieli i studentów, szkół katolickich,

"Caritasu". "*Strzeż się obrazić kogo, bo przepraszać jest niebłogo*" Jan Kanty.

W ikonografii, św. Jan przedstawiany jest w tozde profesorskiej. Często w rękę ma krzyż. Bywa ukazany w otoczeniu studentów lub ubogich. Jego atrybutami jest scalony dzbanek, obuwie, które daje ubogiemu, pieniądze wręczone zbójcom, różaniec.

Medalion ofiarowali Berdachowski Władysław i rodzina, 1939.

Św. Helena (250-330) – cesarzowa, 19 sierpnia

Św. Helena, cesarzowa, urodziła się w 255 roku w Drepanon w Bitynii (późniejsze Helenopolis). Była córką karczmarza. Została żoną (lub konkubiną na co zezwalało ówczesne prawo rzymskie) Konstancjusza Chlorusa, zarządcy prowincji. W 274 roku urodziła syna Konstantina. Osiem lat później jej mąż został wyniesiony do godności cesarza. Ze względów politycznych musiała usunąć się na ubocze. W 306 roku jej syn zostaje obwołany przez legiony cesarzem. Swoją matkę Helenę wynosi do godności augusty, cesarzowej. Przyjąwszy chrześcijaństwo stała się gorliwą jego protektorką. Fundatorka wielu kościołów w Rzymie, Konstantynopolu. W czasie swoich podróży po Ziemi Świętej fundowała wiele kaplic i świątyń w miejscach, naznaczonych obecnością Jezusa. W czasie swojej ostatniej (326) podróży do Palestyny, Helena zachorowała i zmarła w Nikomedii (328). Od IV wieku tradycja przypisuje jej odnalezienie drzewa krzyża świętego. Jest patronką m.in. diecezji w Trewirze, Ascoli, Bambergu, Pesaro, Frankfurcie, miasta Bazylei; farbiarzy, wytwórców igieł i gwoździ. W ikonografii, przedstawiana jest w stroju cesarskim z koroną na głowie lub w bogatym wschodnim stroju. Jej atrybutami są: krzyż stojący przy niej, który otacza ramieniem, trzy gwoździe, model kościoła.

Medalion ofiarowali Pianka Bolesław i rodzina, 1939.

Św. Jacek (1185-1257) – dominikanin, 18 sierpnia

Św. Jacek Odrowąż, kapłan (+ 1257). Urodził się w Kamieniu Śląskim na Opolszczyźnie pod koniec XII wieku. Po studiach w Paryżu i Bolonii został kapłanem i kanonikiem krakowskim. Towarzysząc Iwonowi, biskupowi Krakowa, w podróży do Rzymu, zetknął się ze św. Dominikiem i jego duchowym ruchem. Razem z bł. Czesławem (zob. 20 lipca) przyjął od niego habit. Po powrocie do Krakowa założył przy kościele św. Trójcy pierwszy w Polsce klasztor dominikanów. Z Krakowa podejmował liczne wyprawy misyjne po całym kraju. Nazwano go "apostolem Północy". Wyniszczony pracą umarł w Krakowie. Od chwili śmierci o. Jacek był czczony jako święty. Jego relikwie znajdują się w kościele dominikanów. Beatyfikował go Klemens VII (1527), kanonizował Klemens VIII (1594). Jest jednym z najbardziej znanych za granicą świętych polskich. Patron archidiecezji katowickiej i diecezji opolskiej. *"Według legendy, kiedy uciekał z Kijowa przed Tatarami, zabrał ze sobą Najświętszy Sakrament, by nie narazić go na zniewagi. Wychodząc z kościoła usłyszał głos idący od figury: Jacku, zabierasz Syna, a zostawiasz Matkę. Kiedy Święty dał do zrozumienia, że kamiennej figury nie udźwignie, Matka Boża zapewniła go, że nie będzie taka ciężka. W kościele dominikanów w Krakowie pokazują dużą kamienną statwę jako Matkę Bożą Jackową."* Wincenty Zaleski, "Święci na każdy dzień"

W ikonografii, Święty przedstawiony jest w habitach dominikanina, z monstrancją w jednej ręce i figurą Matki Bożej w drugiej.

Medalion ofiarowali Kos Michał i rodzina, 1939.

Św. Andrzej Bobola (1591-1657) – męczennik, 21 maja

Św. Andrzej Bobola, zakonnik, męczennik. Urodził się 30 listopada 1591 roku w Strachocinie koło Sanoka. Pochodził ze szlacheckiej rodziny. Mając 20 lat wstąpił do jezuitów w Wilnie, gdzie odbył studia. W 1622 roku przyjął święcenia kapłańskie. Pracował jako kaznodzieja, spowiednik, wychowawca młodzieży w Wilnie, Połocku, Warszawie, Łomży Pińsku. Podejmował szczególne wysiłki na rzecz pojednania prawosławnych z katolikami. W maju 1657 roku Kozacy napadli na Janów Poleski i dokonali rzezi wśród katolików i żydów. Andrzeja Bobolę pochwycili w pobliskiej wiosce. Przywleczony do Janowa, został skatowany straszliwie okaleczony a następnie na rynku miejskim powieszony do góry za nogi i dobity szablą. Relikwie Świętego odbyły szczególną wędrówkę w

wyniku wydarzeń historycznych. Z Pińska, przez Połock, Moskwę (1917), Rzym, przybyły w 1938 roku do Warszawy. Tutaj dzieliły losy wojenne Starówki. Od 1945 spoczywają w kościele pod wezwaniem św. Andrzeja Boboli przy ul. Rakowieckiej. Święty jest patronem archidiecezji białostockiej, warmińskiej, drohiczyńskiej oraz kolejarzy.

W ikonografii, św. Andrzej Bobola przedstawiany jest w stroju jezuitę z szablami wbitymi w jego kark i prawą rękę lub jako wędrowiec.

Medalion ofiarowała Teofilia Wichrowska, 1939.

Św. Bronisława (1458-1484) – zakonnica, 1 września

Bł. Bronisława, dziewica (ok. 1200-1259). Urodziła się w Kamieniu na Śląsku. Krewna św. Jacka i bł. Czesława. Mając 16 lat wstąpiła do klasztoru norbertanek w Zwierzyńcu pod Krakowem. W życiu zakonnym doszła do wyżyn modlitwy mistycznej. Jej relikwie spoczywają w kościele norbertanek w Krakowie. Jest patronką diecezji opolskiej oraz dobrej sławy.

W ikonografii, błogosławiona przedstawiana jest w białym habicie, czasami klęczy przed Chrystusem trzymającym krzyż lub przed Trójcą Przenajświętszą. Jej atrybutem jest lilia.

Medalion ofiarowali Marytka Piotr, Bronisława i rodzina, 1939.

Św. Jadwiga (1458-1484) – księżna, 16 października

Św. Jadwiga Śląska, księżna, wdowa urodziła się w 1174 (1179?) roku jako córka Bertolda IV hrabiego na Andechs (Bawaria). Otrzymała staranne wychowanie i wykształcenie w domu rodzinnym i u benedyktynek w Kitzingen. W trzynastym roku życia poślubiła Henryka I Brodatego, księcia Wrocławia, z którym miała siedmioro dzieci. W swoim życiu doświadczyła tajemnicy Krzyża. Przeżyła śmierć męża i prawie wszystkich dzieci. Jej ukochany syn, Henryk Pobożny poległ w bitwie z Tatarami pod Legnicą. Ostatnie lata spędziła w ufundowanym przez siebie klasztorze cysterek w Trzebnicy, gdzie jej córka Gertruda była przełożoną. Zasłynęła z pobożności i czynów miłosierdzia. Wyczerpana surowym życiem mniszki, chociaż nie

składała ślubów zmarła 15 października 1243 roku. Kanonizowana przez Klemensa IV w 1267 roku. Jej relikwie spoczywają w Trzebnicy. Patronka Polski, Śląska, archidiecezji wrocławskiej i diecezji w Görlitz. miast: Andechs, Berlina, Krakowa, Trzebnicy, Wrocławia, Europy. uchodźców oraz pojednania i pokoju. 16 października 1979 roku Karol Wojtyła, został wybrany papieżem. Jako Jan Paweł II miał wielkie nabożeństwo do św. Jadwigi.

W ikonografii, św. Jadwiga przedstawiana jest jako młoda mężatka w długiej sukni lub w księżęcym płaszczu z diademem na głowie. Czasami w habicie cysterskim. Jej atrybutami są: but w ręce, krzyż, księga, figurka Matki Bożej, makieta kościoła w dłoniach, różaniec.

Medalion ofiarował Związek Polek, 1939.

Św. Stanisław Kostka (1458-1484) – zakonnik, 18 września

Św. Stanisław Kostka, urodził się 28 grudnia 1550 roku w Rostkowie na Mazowszu. Był synem kasztelana zakroczymskiego. W wieku 14 lat razem z bratem został wysłany do szkół jezuitów w Wiedniu. Stanisław połączył naukę z życiem religijnym. W grudniu 1565 roku ciężko zachorował. Nagłe uzdrowienie przypisał Matce Bożej, do której miał wielkie nabożeństwo. Stanisław pragnął wstąpić do zgromadzenia jezuitów, ale nie mógł liczyć na pozwolenie rodziców. W sierpniu 1567 roku pieszo, w przebraniu, uciekł z Wiednia. Św. Franciszek Borgiasz przyjął go 28 października 1567 roku do nowicjatu. Swoim wzorowym życiem, duchową dojrzałością i rozmodleniem budował całe otoczenie. Mając 18 lat złożył śluby zakonne. Zmarł w sierpniu

1568 roku, przepowiedziawszy swoją śmierć. Kult zrodził się natychmiast i spontanicznie. Beatyfikowany w 1670 roku. Kanonizowany przez Benedykta XIII (1726). Relikwie Świętego spoczywają w kościele św. Andrzeja na Kwirynale w Rzymie. Św. Stanisław jest z głównych patronów Polski (od 1671 r.) i Litwy, a także polskiej młodzieży.

W ikonografii, przedstawiany jest św. Stanisław Kostka w stroju jezuita. Jego atrybutami są: anioł podający mu Komunię, Pokój św. Stanisława w dawnym rzymskim nowicjacie zamieniono na kaplicę. Znajduje się tam obraz Matki Bożej rzucającej ku niemu różę a pod obrazem wiersz Cypriana Norwida:

*W komnacie, gdzie Stanisław święty zasnął w Bogu, na miejscu łoża jego stoi grób z marmuru -
Taki, że widz niechętny wstrzymuje się w progu, myśląc, że Święty we śnie zwróci) twarz od muru,
I rannych dzwonów echa w powietrzu dochodzi, i wstać chce - i po pierwszy raz człowieka zwoździ.
Nad łożem tym i grobem świeci wizerunek Królowej Nieba, która z świętych chórem schodzi
I tron opuszcza, nędzy śpiesząc na ratunek. Palm wiele, kwiatów wiele aniołowie niosą,
Skrzydłami z ram lub nogą występując bosą. Gdzie zaś od dołu obraz kończy się, ku stronie,
W którą Stanisław Kostka blade zwracał skronie, jeszcze na ram złoceniu róża jedna świeci:
Niby że, po obrazu stoczywszy się płótnie, upaść ma jak ostatni dźwięk, gdy składasz lutnię.
I nie zleciała dotąd na ziemię - i leci...*

Medalion ofiarował Chór Świętej Trójcy, 1939.

Św. Franciszek (1458-1484) – fundator zakonu, 4 październik

Św. Franciszek z Asyżu, urodził się w Asyżu 1182 roku. Był synem zamożnego kupca Piotra i Joanny Pica. Jako młody człowiek Franciszek odznaczał się wrażliwością, lubił poezję, muzykę. Był to czas jego beztrudnego życia. Podczas zbrojnego konfliktu między Asyżem a Perugią wziął udział w walce i dostał się do niewoli. Wówczas powziął zamiar zmiany życia. Pewnego dnia w kościele św. Damazego usłyszał głos: "Franciszku, napraw mój Kościół." Wezwanie zrozumiał dosłownie, więc zabrał się do odbudowy zrujnowanej świątyni. Aby uzyskać potrzebne fundusze, wyniósł z domu kawał sukna. Ojciec zareagował na to wydziedziczeniem syna. Po decyzji ojca o wydziedziczeniu Franciszek zdjął z siebie ubranie, złożył mu je u stóp mówiąc: "*Kiedy wyrzekł się mnie ziemski ojciec, mam prawo Ciebie, Boże, odtąd wyłącznie nazywać Ojcem.*" 24 lutego 1208 roku podczas czytania Ewangelii o rozesłaniu uczniów uderzyły go słowa: "Nie bierzcie na drogę torby ani dwóch sukien, ani sandałów, ani laski" (**Mt 10,10**). Odnalazł swoją drogę życia. Zrozumiał, że chodziło o budowę trudniejszą - odnowę Kościoła targanego wewnętrznymi niepokojami i herezjami. Założył zakon Braci Mniejszych, franciszkanów (1209), którzy oddawali się wędrownemu kaznodziejstwu. Później z pomocą św. Klary założył drugi zakon - żeński, klaryski (1211). Wreszcie dla świeckich założył tzw. trzeci zakon (1221). Na Boże Narodzenie 1223 roku, podczas jednej ze swoich misyjnych wędrówek, w Greccio zainscenizował religijny mimodram. W żłobie, przy którym stał wół i osioł, położył małe dziecko na sianie. Po czym odczytał fragment Ewangelii o narodzeniu Pana Jezusa i wygłosił homilię. Inscenizacją owego "żywego obrazu" nadal początek "żłobkom", "jasełkom" w Europie. W ostatnich latach życia usunął się do Alverni. Umarł w Asyżu 3 października 1226 roku w wieku 45 lat. W dwa lata później kanonizował go Grzegorz IX. Pozostawił po sobie pisma: "Napomnienia", listy, teksty poetyckie, modlitewne. Św. Franciszek jest patronem między innymi: aktorów, ekologów, niewidomych, pokoju, robotników, tapicerów, ubogich, więźniów. Najpopularniejszym tekstem św. Franciszka jest "Pieśń słoneczna".

Pochwalony bądź, Panie mój, ze wszystkimi Twoimi stworzeniami szczególnie z panem bratem słońcem, przez które staje się dzień i nas przez nie oświecasz. [...]

Pochwalony bądź, Panie mój, przez brata księżyc i gwiazdy, ukształtowałeś je na niebie jasne i cenne, i piękne. [...]

Pochwalony bądź, Panie mój, przez brata ogień, którym rozświetlasz noc; a on jest piękny, i radosny, i krzepki, i mocny. Pochwalony bądź, o Panie mój, przez siostrę naszą matkę ziemię, która nas żywi i chowa, i wydaje różne owoce z barwnymi kwiatami i trawami.

W ikonografii, św. Franciszek ukazywany jest w habicie franciszkańskim, czasami ze stygmatami. Bywa przedstawiany w otoczeniu ptaków.

Medalion ofiarował Trzeci Zakon św. Franciszka, 1939.

Św. Agnieszka (291-304) – dziewica i męczennica, 21 stycznia

Św. Agnieszka, dziewica, męczennica. Jedna z najbardziej popularnych świętych w starożytności. Jako 12 - letnia dziewczynka, pochodząca ze starego rodu, miała ponieść męczeńską śmierć na stadionie Domicjana około 305 roku. Na miejscu "świadectwa krwi" dzisiaj jest Piazza Navona - jedno z najpiękniejszych i najbardziej uczęszczanych miejsc Rzymu. Tuż obok, nad grobem męczennicy wzniesiono bazylikę pod jej wezwaniem, w której 21 stycznia - zgodnie ze starym zwyczajem - poświęca się dwa białe baranki. Patronka dzieci, panien, ogrodników. Według legendy św. Agnieszka, całkowicie obnażona na stadionie, została rzucona na pastwę spojrzeń tłumu. Za sprawą cudu okryła się płaszczem włosów.

W ikonografii, przedstawia się Świętą z barankiem lub z dwiema koronami - dziewictwa i męczeństwa. Nieraz obok płonie stos, na którym ją prawdopodobnie spalono.

Medalion ofiarowali Bojanowski Józef i rodzina, 1939.

Św. Wojciech (956-997) – biskup, męczennik, 23 kwietnia

Św. Wojciech, biskup, męczennik (956-997). Urodził się w możnej rodzinie Sławnikowiców w Lubicach (Czechy). Mając 27 lat zostaje biskupem Pragi. Jednak stosunki wewnętrzne w kraju były nie najlepsze i biskup znalazł się pośrodku rywalizujących ze sobą rodów. Wrogie stronnictwo przymusiło go do opuszczenia kraju. Jesienią 996 roku wybrał się do Polski, aby podążyć dalej na północ. Król Bolesław Chrobry przyjął go na swym dworze życzliwie. Proponował mu funkcję pośrednika w polskich misjach dyplomatycznych. Biskup Wojciech wyraził jednak chęć pracy wśród pogan. Wiosną roku następnego popłynął Wisłą do Gdańska. Na terenie Prus 23 kwietnia 997 roku w piątek o świcie uzbrojony tłum rzucił się na Wojciecha i towarzyszących mu misjonarzy. Najpierw został pobity, potem przeszyty włóczniami. Odcięto mu głowę i wbito na pal. Chrobry wykupił ciało Męczennika i z honorami pochował je w Gnieźnie. W dwa lata później papież Sylwester II uroczystie wpisał Wojciecha do kanonu świętych. W marcu 1000 roku Otton III odbył pielgrzymkę do grobu Świętego. Wtedy - podczas spotkania z Bolesławem Chrobrym - została uroczystie proklamowana metropolia gnieźnieńska z podległymi jej diecezjami w Krakowie, Kołobrzegu i Wrocławiu. Św. Wojciech stał się patronem Kościoła w Polsce. (Życie św. Wojciecha zostało przedstawione na drzwiach gnieźnieńskich - jednym z największych dzieł sztuki średniowiecznej w Polsce.

W ikonografii, Święty występuje w stroju biskupim, w paliuszu, z pastorałem.

Św. Cecylia (II wiek) , 22 listopada – na chórze

Święta Cecylia pochodziła ze znakomitej rodziny rzymskiej – Cecyliuszów, którzy sprawowali w Rzymie najwyższe urzędy. Urodziła się na początku III wieku. Była tak bardzo zaangażowana w życiu religijnym, że złożyła ślub dozgonnej czystości. Jednak rodzina, lekceważąc jej przyrzeczenie, zmusiła ją do poślubienia Waleriana, który dzięki niej przyjął prawdy wiary i chrzest. Niedługo potem wybuchło prześladowanie chrześcijan. Cecylia i Walerian ponieśli śmierć męczeńską. Za czasów papieża Paschalisa I (817– 824) znaleziono grób Cecylii w katakumbach św. Kaliksta obok krypty papieża. Jej ciało było nienaruszone, w pozycji leżącej, lekko pochylone ku ziemi. Papież kazał jej ciało przenieść do nowo wybudowanej bazyliki postawionej na Zatybrzu w IV wieku ku jej czci. Legenda głosi, że Cecylia grała na organach, które wówczas w Rzymie były bardzo wielką rzadkością.

W ikonografii, przedstawia ją z organami lub harfą, a święta została patronką muzyki kościelnej.

Medalion ofiarowali Anna Nodolska i rodzina, 1939.

Figura Św. Franciszka – (patrz strona 20)

Św. Franciszek z Asyżu, przedstawiony jest w ciemnym habicie franciszkańskim z kapturem – chociaż on sam nosił habit szary. Przepasany białym sznurem z trzema węzłami, symbolizującymi trzy składane przez braci mniejszych śluby: posłuszeństwa, ubóstwa i czystości. Na wielu wizerunkach Franciszek trzyma w ręku krucyfik, a u jego stóp znajduje się czaszka – symbole pokuty i umartwienia. Figura w naszym kościele ukazuje go ze stygmatami, które otrzymał: przebitym boki, rękami i stopami. Współcześni artyści często przedstawiają Franciszka w otoczeniu zwierząt, ze względu na duchowe braterstwo z wszelkim stworzeniem, z czego słynął św. Franciszek. Jest on patronem między innymi: aktorów, ekologów, niewidomych, pokoju, robotników, tapicerów, ubogich, więźniów, kupców, zwierząt i harcerzy.

Figura Św. Antoniego – 13 czerwca

(1195 – 1231) Pochodził z bogatej, szanowanej rodziny. W wieku 20 lat wstąpił do zakonu Kanoników Regularnych św. Augustyna. Studiował dzieła klasyków łacińskich i święte księgi. W 1219 otrzymał święcenia kapłańskie. Kiedyś przez przypadek poznał pięciu franciszkanów podążających do Maroko, aby nauczać muzułmanów. Ferdynand był pod wrażeniem ich prostego, ubogiego, ale jakże pogodnego stylu życia. Rok później otrzymał wieści, że zginęli oni śmiercią męczeńską.

W 1220 wstąpił do zakonu franciszkanów Zakon Braci Mniejszych, przyjął imię Antoni i rozpoczął studiowanie myśli św. Franciszka. Studiował Pismo Święte, udzielał się w pracy duszpasterskiej i kaznodziejskiej. Jego kazania stały się sławne. Szczególny dar wymowy gromadził przy nim wielkie tłumy.

Wkrótce wyruszył do Maroko, aby tam nauczać. Jednak choroba nie pozwoliła mu kontynuować podróży. Podjął pracę w przytułku dla ubogich w pobliżu Forli we Włoszech. Następnie przełożeni wysłali go w celu głoszenia Ewangelii w Lombardii. Antoni pracował też jako wykładowca na uniwersytetach w Montpellier i Tuluzie. Pracował też jako wysłannik kapituły do papieża Grzegorza IX, który nazwał jego kazania *szkatułką Biblii* i nakazał mu pisać kazania na dni świąt. 30 maja 1227 mianowano go prowincjałem obszaru Emilia-Romagna. Przez trzy kolejne lata Antoni pisał też kazania niedzielne. W czerwcu 1230 papież zwolnił go z tych obowiązków. Antoni osiadł w klasztorze Świętej Marii w Padwie. Następnego roku ciężko zachorował na puchlinę wodną i zmarł mając 36 lat.

Za życia zwano go *młotem na heretyków*. Był jednym z najbardziej cenionych kaznodziei XIII w.; elokwentny, ze świetną pamięcią, szeroką wiedzą i silnym, czystym głosem.

Według tradycji pewnej nocy Dzieciątko Jezus odwiedziło Antoniego, ucałowało i powiedziało jak bardzo go kocha. Dlatego też świętego przedstawia się często z Dzieciątkiem na ręku. Tak właśnie jest przedstawiony tutaj. Antoni, prawą ręką trzyma księgę a na niej stojące Dzieciątko Jezus, które wyciąga do niego rączki. Za lewą ręką ma założoną liliję, symbol jego czystości i miłości.

Św. Józef, mąż Maryii – 19 marca

Po zaślubinach Matki (Jezusa), Maryi, z Józefem, w pierw nim zamieszkali razem, znalazła się brzemienną za sprawą Ducha Świętego (Mt 1:18). Józef chciał potajemnie oddalić Maryję, ponieważ wiedział, że nie jest ojcem dziecka, jednak we śnie otrzymał nakaz, aby przyjąć ją do siebie. Nadał mającemu się narodzić chłopcu imię Jezus. Według żydowskiego prawa ojciec dziecka mógł nadać mu imię – czynność ta była uznaniem dziecka za swoje. To Bóg nadał imię Jezusowi, ale przed ludźmi uczynił to Józef i on jest uważany za ziemskiego ojca przez współziomków (*czyż nie jest On synem cieśli?* Mt 13,55). Czyniąc to, wyznał swoją wiarę w Boże Dzieciństwo Jezusa, akceptując wolę Bożą. Józef przyjął Maryję do swego domu w Nazarecie i stał się oblubieńcem Maryii i tak jak Ona wybrańcem Boga. Jako potomek rodu Dawida, św.Józef reprezentuje tutaj wszystkich, którzy oczekiwali od wieków przyjscia Zbawiciela. Jako przybrany Ojciec Jezusa jest również opiekunem Kościoła.

Figura przedstawia św.Józefa z lilią w prawej ręce, trzymającego lewą ręką dzieciątko Jezus. Mały Jezus w swoich dłoniach trzyma kulę ziemską, znak, że On jest Królem Wszechświata.

Bądź pozdrowiony, święty Józefie, napelniony Bożymi laskami, Pan z Tobą, błogosławiony jesteś między sługami Bożymi i błogosławiony mniemany Syn Twój, Jezus. Święty Józefie, Opiekunie Syna Bożego, módl się za nami grzesznymi teraz i w godzinę śmierci naszej. Amen.

Św. Anna, matka Maryi – 26 lipca

O życiu świętej Anny, matki Maryi, nie znajdziemy żadnych informacji w księgach Nowego Testamentu, jedynie w tradycji ustnej i w niektórych pismach pochodzących z początków chrześcijaństwa.

Według starego podania święta Anna urodziła się w Judei, gdzie w Betlejem był jej rodzinny dom. Nie posiadali ziemskich dóbr, lecz byli cnotliwi i sprawiedliwi, i żyli w bojaźni Bożej, pełniąc dobre uczynki.

Anna była wzorem dla wszystkich małżonek. Choć razem z Joachimem byli szczęśliwym małżeństwem, zostali ciężko doświadczeni przez Pana Boga brakiem potomstwa.

Zgodnie z dalszym opowiadaniem, obydwójce złożyli Bogu ślub, że gdy narodzi im się dziecko, ofiarują go Bogu. Bóg wysłuchał ich modlitw. W 45 roku życia Anny, dnia 8 września, urodziła się dziewczynka, której zgodnie ze zwyczajem żydowskim w 15 dniu nadano imię. 80 dni po narodzeniu Maryi rodzice przynieśli ją do świątyni, aby złożyć przepisana prawem ofiarę i spełnić ślubowanie. W wieku 14 lat Maryja została żoną Józefa. Anna zamieszkała zaś

z córką i jej mężem w Nazarecie, dożywszy 80 lat. W godzinie śmierci pożegnała się z najbliższymi, poleciła Bogu swego ducha i zasnęła w Panu przy błogosławieństwie Jezusa i przy modlitwie Maryi i Józefa.

Figura w naszym kościele przedstawia św. Annę z małą Maryją. Maryja trzyma szarfę z 10 przykazaniem. Jest to więc piękna scena, gdy św. Anna uczy Maryję przykazań Bożych.

Św. Piotr i św.Paweł – 29 czerwca

Czcigodną pamięć tego dnia świętecznego najlepiej nam uprzytomni antyfona mszy św.: *"Dzisiaj wstąpił Szymon Piotr na drzewo krzyża, dzisiaj klucznik królestwa radośnie odszedł do Chrystusa: dzisiaj Paweł apostoł, światło kręgu ziemi, skłonił głowę pod miecz katowski, aby od Chrystusa przyjąć koronę męczeństwa"*.

Tymi to słowy głosi Kościół chwałę książąt apostołów. Martyrologium rzymskie obwieszcza to święto następującymi słowy: *"W Rzymie święci się dzisiaj narodziny błogosławionych apostołów Piotra i Pawła, których umęczono tego samego roku i dnia za panowania cesarza Nerona. Pierwszego w tymże mieście przybito do krzyża, głową na dół, na Watykanie go pochowano, a czi go cały krąg ziemi. Drugiemu święto głowę, pochowano go na drodze prowadzącej do Ostji, cześć zaś oddaje mu się taką samą"*.

Św. Piotra, księcia apostołów, ustanowił Zbawiciel Swoim następcą na ziemi; na nim zbudował Swój Kościół. Piotr żyje w dalszym ciągu w swoich następcach, w papieżach rzymskich. Wszystkie słowa

Zbawicielowe, odnoszące się do Piotra, stosują się także do papieży: *"Na tobie zbuduję mój Kościół", -"Tobie oddam klucze królestwa niebieskiego", -"Ja prosiłem za Tobą, aby nie ustala wiara twoja, ty zaś utwierdzaj swych braci",- i w końcu: "Paś baranki moje, paś owce moje"*.

Słusznie staje obok niego "Apostoł narodów", św. Paweł, ten najdoskonalszy wzór dla każdego misjonarza. Po cudownym nawróceniu się w drodze do Damaszku nie ustaje w swej gorliwości, by głosić Chrystusa ukrzyżowanego wszystkim narodom. Dokonuje najśmielszych podróży po całym państwie rzymskim, znosi zniewagi, biczowanie, kamieniowanie, gorzej na ciele i na duchu, jeden cel Jego życia; Chrystus. Dla Niego w końcu krew swoją przelewa. Św. Piotr pozostawił swoją naukę w ewangelii św.Marka i w dwóch listach apostołskich, a św.Paweł w 14 listach apostołskich przebogaty natchnioną treścią objawienia bożego.

